

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 845/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti 2T Future, s. r. o., Za Tonkov 7, Riečka, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Patajová Pataj s. r. o., J. Chalupku 8, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Cob 100/2014 z 27. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti 2T Future, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti 2T Future, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 100/2014 z 27. augusta 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti aj z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (v pôvodnom konaní žalobkyňa) viedla so žalovanou obchodnou spoločnosťou spor vyplývajúci zo zmluvy o postúpení pohľadávky. V spore došlo zo strany sťažovateľky k späťvzatiu žaloby z dôvodu, že žalovaná obchodná spoločnosť v odpore proti vydanému platobnému rozkazu doložila doklady o zániku jej ručiteľského záväzku.

Na základe uvedeného prvostupňový súd uznesením konanie zastavil a sťažovateľku zaviazal podľa § 146 ods. 2 a § 147 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) zaplatiť žalovanej obchodnej spoločnosti náhradu trov konania vo výške 6,70 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 381,82 € (spolu ďalej len „náhrada trov“) z dôvodu, že zastavenie konania bolo zavinené sťažovateľkou.

Proti uzneseniu prvostupňového súdu v časti náhrady trov sa sťažovateľka odvolala. Nestotožnila sa s argumentáciou prvostupňového súdu týkajúcou sa interpretácie ustanovenia § 147 ods. 1 OSP. Nestotožnila sa ani s argumentáciou prvostupňového súdu, že vo veci nie je možné použitie ustanovenia § 150 OSP, podľa ktorého by žalovanej obchodnej spoločnosti nemusela byť priznaná náhrada trov z dôvodu hodného osobitného zreteľa. Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že o zániku ručiteľského záväzku pred podaním žaloby nevedela.

Krajský súd potvrdil uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne a na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozsudku dodal, že obmedzení ručiteľského záväzku si mala byť sťažovateľka vedomá pri podaní žaloby, pričom táto skutočnosť nemôže byť pričítaná na ťarchu žalovanej obchodnej spoločnosti. Tá podľa názoru krajského súdu len využila procesné práva, ktoré jej patria, a v konaní namietala zánik ručiteľského záväzku.

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že krajský súd porušil čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že ako odvolací súd neprihliadol na argumenty sťažovateľky, potrebným spôsobom sa nimi nezaoberal a v odôvodnení namietaného uznesenia dostatočným spôsobom nevysvetlil, prečo sa nestotožnil s právnou argumentáciou sťažovateľky a vec nesprávne právne posúdil. Interpretáciu § 147 ods. 1 OSP považuje za ústavne nekonformnú a neobhájiteľnú, pretože výkladom tohto ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že zavinenie vo vzťahu k zastaveniu konania je možné zredukovať len na skutočnosť späťvzatia návrhu. V záujme účelu občianskeho súdneho konania je podľa § 3 OSP potrebné súčasne posudzovať, čo bolo dôvodom späťvzatia návrhu na začatie konania. Sťažovateľka dáva do pozornosti ústavnému súdu aj uznesenie sp. zn. I. ÚS 169/05, v ktorom mal ústavný súd riešiť obsahovo obdobnú situáciu.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.08.2015, sp. zn. 4Cob/100/2014-129 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II. Ústavný súd SR ruší Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.08.2015, sp. zn. 4Cob/100/2014-129 a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 382,66 €.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek obvinenia proti nemu. ...

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom podanej sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia (ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku o náhrade trov) interpretáciou a aplikáciou § 147 ods. 1 OSP na prejednávajúcu vec a nesúhlas sťažovateľky s právnym posúdením veci.

V judikatúre ústavného súdu sa ustálil právny názor, podľa ktorého rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (napr. IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k nepripustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 717/2013).

Z napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka ním bola zaviazaná uhradiť žalovanej obchodnej spoločnosti náhradu trov prvostupňového konania.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak ten neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 238 ods. 5 OSP dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom

trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada.

V súlade s § 238 ods. 5 OSP v konaní nejde o sumu, ktorá by prevyšovala zákonom ustanovenú výšku minimálnej mzdy (platnej v čase rozhodovania všeobecných súdov), čo je vo sfére všeobecného súdnictva dôvodom na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (napr. II. ÚS 681/2015, IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 717/2013).

Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 717/2013). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu (intenzite; IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013). Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad nejde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd s poukazom na znenie § 36 zákona o ústavnom súde nevidel vo veci sťažovateľky relevantný dôvod na priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2015